

VARIACE

Bruno Munari, Karel Štědrý, Stanislav Kolíbal, Bernard Aubertin, Alberto Biasi, Toni Costa, Edoardo Landi, Achille Perilli, Horacio Garcia Rossi, František Kyncl, Jan Kubíček, Zorka Ságlová

Kurátor: Mark Gisbourne

Organizátor: galerie Cermak Eisenkraft_, cermakeisenkraft.com

Autoři projektu: Tomáš Zapletal Cermak a Karel Štědrý

Místo: galerie Cermak Eisenkraft_, Národní 9 (2. patro Topičova domu), Praha 1

Otevírací doba: út–ne 11:00–18:00 (zavřeno v pondělí a o státních svátcích)

Termín: od 11. října do 10. listopadu 2023

Vernisáž: 10. října 2023 v 18:30 h.

Galerie Cermak Eisenkraft_ představuje ve 2. patře Topičova domu na Národní 9 výstavu nazvanou *VARIACE – Bruno Munari, Karel Štědrý, Stanislav Kolíbal, Bernard Aubertin, Alberto Biasi, Toni Costa, Edoardo Landi, Achille Perilli, Horacio Garcia Rossi, František Kyncl, Jan Kubíček, Zorka Ságlová.*

Na přelomu padesátých a šedesátých let 20. století došlo u mnoha mladých umělců k popírání subjektivních poválečných hnutí, jakými byly abstraktní expresionismus nebo informel a k opětovnému hledání jednoduchých forem i čistých netradičních materiálů. V Evropě se začali formovat uskupení se zájmem o geometrickou abstrakci, kinetické umění a op art. V Německu vznikla umělecká skupina *Zero* (1958-1968), které se díky organizování akcí, výstav, performancí a vydávání časopisu podařilo pod názvem *ZERO* rychle vytvořit mezinárodní hnutí spojující jednotlivce i umělecké skupiny. V Itálii to byla například *Gruppo N*, známá také pod jménem *Gruppo Enne* (1959–1964), která upřednostňovala kolektivní tvorbu před individuálním uměleckým úsilím (první díla vzešlá z této skupiny nebyla individuálně signována, ale označena jejími iniciálami), ve Francii *Groupe de Recherche d'Art Visuel* (1960-1968), v Holandsku skupina *Nul* (1960–1965) a v českém prostředí *Klub konkrétistů* (1967–1971).

Pro všechna uskupení byl charakteristický zájem o světlo, pohyb, akci, nové materiály, technologie a postupy směřující k redukci výtvarných prostředků i nové možnosti vytvářet v rámci pravidel geometrické abstrakce interaktivní díla a prostory, které by zrušily hranice mezi malířstvím, sochařstvím, instalací, umělcem a veřejností. Zároveň je sjednocovalo přesvědčení, že umění musí být kinetické a participativní.

Projekt autora Tomáše Zapletala Cermaka nabídne divákům, pod kurátorským vedením Marka Gisbourn, obrazy, sochy, kresby, kinetické a op artové objekty světově významných umělců z výše citovaných skupin *Zero* (Bernard Aubertin), *Gruppo N* (Toni Costa, Alberto Biasi, Edoardo Landi), *Groupe de Recherche d'Art Visuel* (Horacio Garcia Rossi), souznějících s uměleckým myšlením Italů Bruna Munariho, jednoho z největších aktérů umění 20. stol., Achilla Perilliho, zakladatele italské umělecké skupiny modernistů *Forma 1* a českých umělců z okruhu konkrétnistů a konstruktivistů (František Kyncl, Stanislav Kolíbal, Jan Kubíček, Zorka Ságlová), z jejichž tvorby vycházejí umělecké kořeny nejmladšího protagonisty výstavy malíře Karla Štědrého. Všechny autory silně spojuje inklinace ke geometrické abstrakci a k myšlenkám mezinárodního hnutí ZERO. Jejich díla jsou zde představena v tvůrčím dialogu s obrazy Karla Štědrého, které nám otevírají cestu do hlubin neutuchajícího hledání nových geometrických forem. Výstava VARIACE sleduje, jak se umělecké cesty všech protagonistů rozcházejí či naopak přibližují v časové ose až do dnešních dnů, dokumentuje vývoj na domácí i zahraniční umělecké scéně, vzájemné vlivy, proměny stylů i konkrétní přístupy tří generací a nabízí tak výjimečnou konfrontaci.

Karel Štědrý pro své obrazy připravuje nejprve prostorové objekty z modelíny, skrz které hledá možnost zpracování tvaru. Potom objekty vyfotografuje, snímky upraví v grafických počítačových programech, a nakonec je přenese na plátno pomocí štětce a akrylových barev. Pracuje s odvážným koloritem, ale i černá má v jeho dílech širokou škálu odstínů. Jeho starší díla se vyznačují zářivými barvami a jasnou geometrií, ta novější pak přecházejí do tmavších barev a o to víc je ale jejich povrch plastický. Jiné obrazy autor vytváří výhradně pomocí vlastnoručně připraveného černého uhlí.

V tvorbě všech prezentovaných umělců lze zaznamenat příbuzný vizuální jazyk propracovávaný ve všech možných variantách s maximální jednoduchostí a organickou kvalitou konkrétní osobní myšlenky každého z nich. Jak ukazují jejich práce, hra s geometrií a barvami může ve skutečnosti umožnit současně stimulovat schopnosti analýzy a představivosti. Pro orientaci v jejich tvorbě je nutné sledovat cíl jejich hlavní cesty, kterým je zkoumání percepčních a smyslových schopností i hledání způsobů, jak překonat hranice objektu a malby. Prostřednictvím této analýzy lze identifikovat linii, která jejich díla propojuje, posouvá hranici procesu vnímání dějů a forem ovlivňujících lidskou existenci.

Karel Štědrý chápe umění jako formu komunikace – a to nejen se svými vrstevníky. Jeho dílo je plné originality i myšlenek, ale zároveň se nebojí inspirovat velikány minulého století, především abstraktního umění. Proto je výstavní projekt příznačným návratem k podstatě umělecké tvorby, jak ho zná evropská tradice: k umění jako svrchovanému projevu tvůrčí individuality, ale současně také nástroje nikdy nekončícího uměleckého dialogu.

„Přiznávám, že se stejnou náhodou a štěstím, s nimiž jsem objevil myšlení a uvažování zde představených autorů, můžu s nimi vystavovat a proniknout hlouběji do jejich koncepcí a filozofie, se kterou se ztotožňuji a která je mi nesmírně sympatická. Je totiž postavená na nadhledu, lidskosti a neutuchající potřebě hledat a experimentovat, a to na základě bazálního lidského pudu kreativně se vyjadřovat, což jim umožnilo bavit se krásou a tajemstvím neprobádaných forem, tvarů a jejich obsahů uplatňujících se v každodenním koloběhu života.“

Karel Štědrý

Vstup do galerie Cermak Eisenkraft_ je po celou dobu výstavy zdarma.

Fotografie v tiskové kvalitě na vyžádání na office@cermakeisenkraft.com

Klíčová slova: Bruno Munari, Karel Štědrý, Stanislav Kolíbal, Bernard Aubertin, Alberto Biasi, Toni Costa, Edoardo Landi, Achille Perilli, Horacio Garcia Rossi, František Kyncl, Jan Kubiček, Zorka Ságlová, výstava, galerie Cermak Eisenkraft_, Praha, říjen, listopad, současné umění, malba, socha, objekt, geometrická abstrakce, konkretismus, konstruktivismus, kinetismus, op art.

Bruno Munari (1907 Miláno –1998 Miláno) byl italským malířem, sochařem, designérem,

ilustrátorem, grafikem, spisovatelem, filmařem, pedagogem a především jedním z nejvýznamnějších umělců 20. století, jehož multidisciplinární revoluční a novátorská tvorba se stala předmětem významných výstav na Benátském bienále (1930, 1932, 1934, 1936, 1952, 1966, 1970, 1986...), v MoMA v New Yorku (1954, 1955) nebo na Documentě v Kasselu (1964–1968). Významně přispěl k rozvoji mnoha oblastí vizuálního umění v modernismu, futurismu a konkrétním umění, ale i literatury a poezie. Munari se od počátku své kariéry zabýval koncepcí umění rozvíjené

v prostoru a usiloval o překročení výrazového nástroje i hranic. Odpoutání se od představy umění omezeného pouze na malířství, sochařství nebo objekt nastal u Munariho již v roce 1930, kdy začal vytvářet své první závěsné mobilní sochy nazvané *Neužitečné stroje*. Jedním z nejdůležitějších témat jeho tvorby byl pohyb a otázka světla hrála v jeho tvorbě významnou roli. Proto patřil k průkopníkům kinetického umění a je považován za zakladatele video-mappingu.

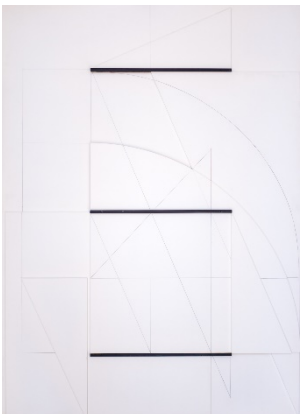
Karel Štědrý (* 1985) žije a pracuje v Praze. Patří k předním osobnostem generace, která na

českou uměleckou scénu vstoupila v průběhu prvního desetiletí 21. století. Ve své tvorbě odráží zdánlivě protikladné zdroje. Můžeme v ní rozpoznat zájem o klasickou modernu, architekturu, ale také o pop-kulturu a její specifické projevy jako graffiti, hip-hop, break-dance a počítačové hry. Nejprve studoval na Vyšší odborné škole Václava Hollara propagační grafiku (1998–2003) a začátky jeho tvorby ovlivnilo období, kdy se aktivně podílel na rozvíjející se pražské hiphopové scéně

jakožto člen breakdancové skupiny 02 RedStars. Poté studoval malbu v ateliéru Stanislava Diviše na UMPRUM (2003–2010), kterou absolvoval malířským cyklem nazvaným *Nikdo negeometrický nechť nevstupuje*. Tento cyklus předznamenal jeho další umělecký vývoj v rámci geometrické abstrakce. Ve stejném roce získal cenu ARSkontakt určenou mladým výtvarným umělcům. Postupný vývoj malířského projevu vedl Karla Štědrého od figurativní malby přes oblíbené výjevy z breakdance až ke geometrickému abstrahovanému projevu, který u něj přetrvával až do současnosti. Autor začal vystavovat od roku 2002, v roce 2006 měl v pražské Galerii 35m² první samostatnou výstavu nazvanou *Architektury*, od té doby měl přes dvě desítky autorských výstav a jeho tvorba byla prezentována na více než čtyřiceti skupinových výstavách v České republice i v zahraničí. Jeho tvorba je zastoupena v mnoha soukromých i veřejných sbírkách. V aukční síni Sotheby's byl jeho obraz ze série *AcidHaus / Co zbylo z avantgardy* úspěšně vydražen za 9.450 liber.

Stanislav Kolíbal (* 1925) patří k jednomu z nejvýznamnějších protagonistů českého i mezinárodního

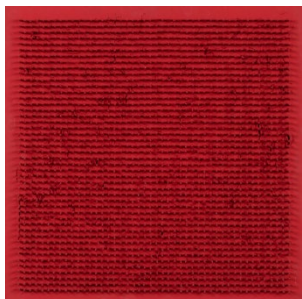

umění druhé poloviny 20. století a první poloviny 21. století. Patří k významným představitelům českého konceptuálního umění a geometrické abstrakce. V letech 1945–1951 vystudoval VŠUP v Praze a v letech 1951–1954 studoval scénografii na pražské DAMU, kde působil do roku 1959 jako pedagog. Od roku 1954 je členem Umělecké besedy. V letech 1960–1970 byl členem umělecké skupiny UB 12, kterou spoluzakládal. Svá díla vystavoval od roku 1943 v rámci skupinových výstav, samostatně pak od roku 1949. Začínal jako malíř, ilustrátor,

typograf a scénograf, v 60. letech začal vytvářet abstraktní prostorové objekty, kterým se věnuje dosud, tak jako grafickému designu. V letech 1990–1993 působil jako profesor na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru socha – instalace. V roce 2019 reprezentoval Českou republiku na Bienále moderního umění v Benátkách a pro Národní galerii v Praze připravil výstavu *Ozvěny Benátského bienále*. Jeho tvorba je zastoupena ve sbírkách tří desítek světových muzeí a galerií, včetně Národní galerie v Praze, pařížského Louvru a Centre Pompidou, Metropolitního muzea

a Brooklynského muzea v New Yorku, MUMOK ve Vídni, muzeí v Bochumi, Grenoblu, Poitiers, Torontu, Budapešti, Lodži a Musea Kampa v Praze.

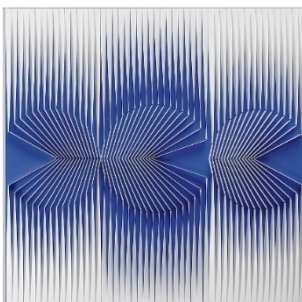
Bernard Aubertin (1934 Fontenay-aux-Roses – 2015 Reutlingen) byl francouzský umělec známý

svými červenými monochromy vytvořenými pomocí špachtlí, kterými barvu roztíral po plátně, tak jako pomocí běžnějších předmětů, jako jsou vidličky, lžice a ruce. V roce 1960 zahájil svou nejvýznamnější sérii *Tableaux clous*, po níž v roce 1961 následovaly *Tableaux feu*. Vizuální síla barvy byla umocněna technikami, které autor používal. Od roku 1957 byl blízkým přítelem Yvese Kleina, díky němuž se v letech 1960–1961 se

připojil k německé umělecké skupině *Zero*, a to vzhledem k naléhavé potřebě nově definovat své vlastní představy o umění a malbě. Aubertinova tvorba zůstala věrná zkoumání dynamických možností červené a ohně, i když se v ní občas objevila i barva zlatá, bílá a černá. Jeho díla byla vystavena na významných mezinárodních přehlídkách, např. Documenta 6, Kassel (1977) nebo Benátské bienále (2011).

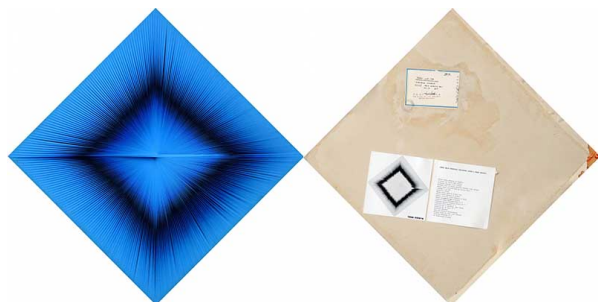
Alberto Biasi (* 1937, Padova), italský umělec, který v roce 1959 debutoval dílem zrozeným

z pozorování přírody a skládalo se ze superpozic perforovaného papíru, bavlněné gázy nebo kovové sítě, které vytvářením modulární mřížky interagují se světlem a vytvářejí opticko-kinetické efekty. Byl spoluzakladatelem skupiny *Gruppo N*. Myšlenka založit v roce 1959 uměleckou skupinu *Gruppo N*, jejímiž zakladateli byli Alberto Biasi, Edoardo Landi a Manfred Massironi uzrála během jejich častých cest do

Milána, který byl v té době křižovatkou mezinárodně uznávaných výtvarníků. Toni Costa a Ennio Chiggio se ke skupině připojili v roce 1960. Skupina se rychle stala protagonistou hlavních národních a mezinárodních výstav kinetického umění. Kromě otevření výstavní síně v Padově se *Gruppo N* připojila k hnutí *Nove Tendenze*, vystavovala v Záhřebu, Paříži a Benátkách a navázala kontakt s dalšími evropskými experimentátory. V roce 1962 se Gruppo N zúčastnila putovní výstavy *Arte Programmata* – název odkazoval na počítačový software -, kterou uspořádal Bruno Munari a která hostovala v obchodech Olivetti v Miláně, Římě, Benátkách a v londýnských a amerických galeriích a muzeích. V roce 1964 bylo Gruppo N pozváno na XXXII. mezinárodní bienále v Benátkách a následující rok do MoMA v New Yorku, kde se zúčastnilo slavné výstavy *The Responsive Eye*. Krátká historie Gruppo N skončila v září 1964, přestože se Biasi v následujícím roce pokusil společně s Landim a Massironim vytvořit Gruppo Enne 65.

Toni Costa (1935 Padova – 2013 Padova) byl italský umělec, který se poprvé proslavil v roce 1959,

kdy se stal spoluzakladatelem skupiny *Gruppo N*. Jako průkopnické osobnosti v oblasti optického umění - a konkrétně italského hnutí *Arte Programmata* - se prohlásili za "experimentální kreslíře", oproštěné od jakýchkoli plánů či uměleckých tendencí a podílející se na hledání

nové definice umění prostřednictvím kombinace tradičních a netradičních výtvarných materiálů v dílech na pomezí dvojrozměrnosti a trojrozměrnosti. Ve své tvorbě často integrovali malířství, sochařství, architekturu a průmyslovou výrobu. Po rozpadu skupiny *Gruppo N* pokračoval Costa v tvorbě a vystavování svých děl až do své smrti. Tvořil díla skládající se z lamelových struktur, které v rozestupech vytvářejí segmenty, z nichž vystupuje obraz druhé úrovně, často reprezentovaný lineárními nebo zakřivenými formami. Teprve za účasti divákova pohledu tato díla uvolňují svou dynamiku a neustálou proměnlivost.

Edoardo Landi (* 1937, San Felice sul Panaro), italský kinetický umělec, který se po studiu

průmyslového designu na střední škole v Benátkách a po získání titulu architekta na benátské univerzitě připojil ke skupině *Gruppo N*, s níž ho spojovala vášeň pro provokaci a odpor k systému trhu s uměním. Z tohoto období pocházejí i jeho první díla. Se skupinou *Gruppo N* podnikl avantgardní výzkum v oblasti kinetiky a využil přínosu vědy k poskytnutí multimediálních nástrojů jako alternativy k mediální

podmíněnosti. Jeho tvorba je založena na používání geometrických tvarů s náklony nebo programovým oddělováním a má tendenci vyvolat v divákovi percepční stimulaci. Umělec v části svých děl rozvíjí fenomén únavy sítnice a optických klamů, což způsobuje úzký vztah mezi divákem a dílem. Zajímá ho zejména vztah mezi světlem a barvou a úzké propojení mezi malbou, sochou a architekturou, což dokládá i jeho angažovanost v oblasti grafického designu a průmyslového designu.

Achille Perilli (1927 Řím – 2021 Orvieto) byl italský umělec, navštěvoval klasickou střední školu

a díky diplomové práci o Giorgiu de Chiricovi získal titul z literatury. Po druhé světové válce založil spolu s Carlou Accardiovou, Ugem Attardim, Pietrem Consagrou, Antoniem Sanfilippem a Giuliem Turcatem uměleckou skupinu modernistů *Forma 1*. Byl mistrem abstrakcionismu, o čemž svědčí jeho výstavy na Benátském bienále v letech 1952, 1958, 1962 a 1968, v letech 1948–1986 se pětikrát zúčastnil římského

Quadriennale. V letech 1963–1964 se účastnil putovní výstavy *Peintures italiennes d'aujourd'hui* (Italské malby dneška) v Bejrútu, Damašku, Teheránu, Ankaře a Tunisu. V roce 1995 se stal členem Accademia di San Luca a v roce 1997 obdržel cenu prezidenta Italské republiky Oscara Luigiho Scalfara. Byl přítelem Stanislava Kolíbala, se kterým se v srpnu 1968 seznámil během mezinárodního sympózia mozaiky na ostrově Korčula a později s ním vystavoval.

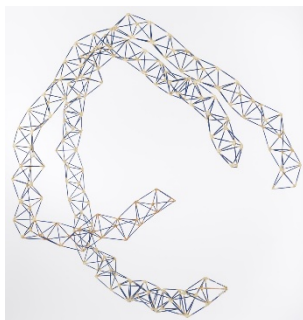
Horacio Garcia Rossi (1929 Buenos Aires – 2012 Paříž) byl argentinský umělec, který v letech

1950–1957 studoval na Národní škole výtvarných umění v Buenos Aires. Od roku 1959 žil a pracoval v Paříži. Jako umělec světelných objektů začal spolupracovat s podobně smýšlejícími lidmi v *Groupe de Recherche d'Art Visuel*. Zajímal se o studium vizuálních jevů a od roku 1962 zkoumal skutečný pohyb světla. První zkušenosti získal s geometrickými tvary na obrazovkách. Vyvíjel také objekty vybízející diváka ke spolupráci (např.

rotující válce), kontinuálně zkoumal problém nestability světla a pohybu i využití světla a struktury v měnících se barvách. V roce 1961 se zúčastnil první výstavy skupiny GRAV v pařížské galerii Denise René a v roce 1963 představil s GRAV svou tvorbu na Documentě 3 v Kasselu. V letech 1972–1974 se vrací k otázkám dvojrozměrnosti a hledání jednoduchých struktur prostřednictvím výtvarného zkoumání barev a jejich možností. V letech 1974 až 1978 zkoumá problém výtvarného začlenění jazykových prostředků a od roku 1978 pokračuje ve výzkumu problematiky barvy a světla.

František Kyncl (1934 Pardubice – 2011 Düsseldorf) byl český malíř a sochař, patřící mezi

nejvýznamnější české konstruktivisty druhé poloviny 20. století a přední představitel českého Klubu konkretistů. V Pardubicích založil výtvarné sdružení Skupina mladých, kde úzce spolupracoval s polskými výtvarníky a účastnil se i jejich symposií. V roce 1968 nuceně emigroval do Německa a usadil se v Düsseldorfu, kde studoval na Akademii umění. Společně s Güntherem Ueckerem, Norbertem Krickem a Josephem Beuysem patřil

k významným německým autorům tzv. düsseldorfské školy, která v té době patřila

k nejradikálnějším uměleckým hnutím v Německu i ve světě. Vystavoval ve významných institucích, jako jsou düsseldorfský Kunstverein, galerie Hans Mayer. Hodně se stýkal s umělci v emigraci, jako byli Jiří Kolář, Jindřich Zeithaml, Milan Mölzer, Jan Kotík nebo Maďar Imre Kocsic. V Německu vydával časopis *Schwarz auf Weiss* (Černé na bílém), který se zabýval českou nezávislou a exilovou výtvarnou scénou. Pod vlivem konstruktivismu a německé skupiny Zero, začal autor v sedmdesátých letech tvořit trojrozměrné geometrické prostorové struktury ze špejlí odrážející světlo, které se stávalo jejich součástí.

Jan Kubíček (1927 Kolín – 2013 Kolín) byl český malíř, grafik, jeden z nejzásadnějších představitelů

konstruktivismu a konkrétního umění ve střední Evropě. Patří mezi nejvýznamnější představitele české geometrické abstrakce. Do počátků jeho tvorby se promítl odkaz dalšího kolínského rodáka, Jaromíra Funkeho. Jeho raná díla byla těsně spjata s odkazem Skupiny 42, inspirovala jej zejména tvorba Františka Hudečka. V letech 1949–1953 absolvoval studium na VŠUP v Praze, v letech 1954–1957 pak studoval

scénografii na Akademii múzických umění v Praze. Byl členem Sdružení českých umělců grafiků Hollar, od konce 60. let se podílel na výstavách věnovaných českému konstruktivismu a současně se angažoval v Klubu konkrétistů. Jeho svěbytný rukopis se začíná projevovat na přelomu padesátých a šedesátých let, kdy vznikají obrazy vytvořené pomocí barevných laků na lepenkovém či kovovém podkladu. Souběžně zabýval tvorbou asambláží a koláží a byl výrazně ovlivněn lettrismem, což dalo vzniknout ohromnému množství fotografií, ilustrací, a především grafické tvorbě, díky které se roku 1999 stal laureátem Ceny Vladimíra Boudníka.

Zorka Ságlová (1942 Humpolec – 2003 Praha) byla česká malířka, grafička, textilní výtvarnice,

akční umělkyně a průkopnice českého land artu. V letech 1961–1966 studovala v textilním ateliéru na VŠUP v Praze. V první polovině 60. let se orientovala na konstruktivní geometrickou malbu, seriální obrazy struktur z drobných geometrických elementů. Bodová struktura seriálních obrazů z pol. 60. let, kterou používala i později v 80. letech s králičími motivy, přímo vychází ze způsobu kreslení textilní matrice. Sledovala tak konstruktivní proud české geometrické abstrakce, která se představila na výstavách Konstruktivní tendence (1966) či Nová citlivost

(1968). Konstruktivní geometrickou malbu rozvinula koncem 60. let do prostoru reliéfními obrazy a geometrickými objekty, na přelomu 60. a 70. let i do volné krajiny v land artových akcích. Od 90. let se soustředila na konceptuální průzkum mytologických významů králíka, na symboly čínské mytologie a na tvarové elementy, které nacházela v archeologických kresbách.

U příležitosti výstavy bude vydána publikace v česko-anglické jazykové mutaci s textem kurátora výstavy a historika umění Marka Gisbourn a rozhovorem galeristy Tomáše Zapletala s Karlem Štědrým.

Mark Gisbourne (* 1948, Stratford nad Avonou) je kurátor výstav a historik umění. Hostující profesor na 17 univerzitách ve Velké Británii, Spojených státech a Německu v průběhu let 1987–2013. Prezident britské sekce (AICA) – Mezinárodní asociace kritiků umění – v letech 1994–1997. Autor více než 250 knih o výtvarném umění 20. a 21. století. Příspěvatel mnoha kulturních periodik a blízký spolupracovník BBC v Londýně.

Odkazy

cermakeisenkraft.com

[instagram.com/cermak_eisenkraft](https://www.instagram.com/cermak_eisenkraft)

O galerii

Galerie Cermak Eisenkraft_ vznikla v roce 2014 s ambicí stát se významným hráčem na poli obchodu s poválečným a současným českým, ale i světovým uměním. Zakladatelé Tomáš Zapletal a David Železný, kteří již na českém trhu s uměním působili dříve samostatně, si za hlavní cíl stanovili vytvoření důvěryhodné, seriózní instituce mezinárodního významu, která díky nejvyšším standardům své práce přispívá ke kultivaci trhu s uměním v České republice. Ke galerii je přidružen Nadační fond CE, který již sedmým rokem podporuje současné české i zahraniční umělce v jejich činnosti. Fond podpořil například tyto autory: Magdalena Jetelová, Milan Kunc, Vladimír Škoda, Jiří Černický, Šimon Brejcha, Martin Velíšek, František Matoušek, Pavel Baňka a další. Dlouhodobě podporuje také časopis *Fotograf* a pomáhá tak vzniku nej kvalitnějšího média o české fotografii u nás.

V současné době galerie Cermak Eisenkraft_ provozuje výstavní prostor ve 2. patře Topičova domu, Národní 9, Praha 1.

O výstavních prostorách

Galerie Cermak Eisenkraft_ se po několikaletém působení v Dlouhé ulici a později v domě

SmetanaQ na Smetanově nábřeží v Praze přestěhovala na jaře roku 2021 do zrekonstruovaných prostorů památkově chráněného Topičova domu, kde ve 2. patře nabídne divácké veřejnosti výstavu v citlivě zrestaurovaných výstavních sálech. Genius loci tohoto místa poskytuje návštěvníkům nezapomenutelný kulturní zážitek. Topičův secesní dům ovlivnil mnoho osudů a již

přes 125 let formuje i nadále českou společnost. Původně empírový činžovní dům, byl postaven v roce 1894 jako výstavní síň a prodejna Topičova nakladatelství na Ferdinandově, dnes Národní třídě. Výstava grafických umění v roce 1896 představila šedesát evropských grafiků, mezi nimi Toulouse-Lautreca, Ropse, Marolda nebo Muchy.

Kontakty

Tomáš Zapletal Cermak, 608 713 536, tom@cermakeisenkraft.com

Renata Leroy Vávrová, 723 740 731, office@cermakeisenkraft.com

Karla Železná, 602 682 661, karla@cermakeisenkraft.com

Partneři projektu

Státní fond kultury ČR

MINISTERSTVO
KULTURY

Mediální partneři projektu

